

Arrest

nr. 37 151 van 19 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANSTEENHUYSE loco advocaat F. LANDUYT en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 4 februari 2009 het Rijk binnen en diende op 5 februari 2009 een asielaanvraag in. Op 8 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil en Srilankaans staatsburger. Sinds 2000 woonde u in Navali in het district Jaffna. Uw echtgenoot overleed in 2003. In 2005 verdween uw zoon X. Uw schoonzoon X (O.V. n° X) werd meermaals door militairen gearresteerd. Zelf werd u ook door militairen van hulp aan "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) beticht. Toen uw dochter X (O.V. n° X) en uw schoonzoon in 2007 de problemen in de Jaffna-regio ontvluchtten door naar Vanni te trekken, besloot u hen te vergezellen.

U verbleef bij uw broer die in Kilinochchi-stad woonde terwijl uw dochter en schoonzoon elders in Vanni woonden. Nog tijdens de gevechten verliet u Kilinochchi. U trachtte aanvankelijk nog uw dochter te zoeken, maar toen u haar niet vond, besloot u alleen Sri Lanka te verlaten. Via Colombo en een onbekende reisweg trok u naar België waar u op 5 februari 2009 asiel aanvraagde. Eens in België aangekomen vond u uw dochter en uw schoonzoon terug. U verklaarde niet naar Sri Lanka te kunnen terugkeren omdat u de Srilankaanse militairen vreesde. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw nationale identiteitskaart; uw militaire identiteitskaart (uitgereikt op 13 september 1997); een kopie van uw huwelijksakte; een document dd. 3 november 2007 waaruit blijkt dat de dood van uw echtgenoot niet geregistreerd werd; een doodsbericht en een herdenkingsbericht naar aanleiding van het overlijden van uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst heeft u uw problemen die u in de Jaffna-regio beweerde ondervonden te hebben omwille van diverse tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw familieleden, geenszins aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u dat uw zoon Suthan verdween tussen de tweede en de derde arrestatie van uw schoonzoon door het Srilankaanse leger (CGVS 16/06/2009, p.10-11). Uit de verklaringen van uw schoonzoon blijkt evenwel dat zijn eerste arrestatie na de verdwijning van zijn schoonbroer, i.e. uw zoon, diende gesitueerd te worden (CGVS schoonzoon, p. 13, 16). Uw dochter beweerde dan weer dat haar broer verdween tussen de eerste en tweede arrestatie van haar echtgenoot (CGVS dochter, p.10-11). Bovenstaande tegenstrijdigheden nopen er dan ook toe te besluiten dat er aan de arrestaties van uw schoonzoon, of aan de verdwijning van uw zoon maar weinig geloof gehecht kan worden. Er kan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u na het verdwijnen van uw zoon van samenwerking met "LTTE" beticht werd waarna u de Jaffna-regio verliet (CGVS 28/09/2009, p.8), temeer daar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS hierover met geen woord repte en bovendien expliciet verklaarde geen eigen motieven te hebben om de Jaffna-regio te ontvluchten (CGVS 16/06/2009, p.15). U vermeldde toen alleen te zijn gevlucht wegens de problemen van uw schoonzoon.

Gezien er aan uw problemen in Jaffna maar weinig geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat deze problemen voor u de aanleiding vormden om naar het "LTTE"-gebied in Vanni te verhuizen. De geloofwaardigheid van dit verblijf komt nog verder op de helling te staan door een aantal fundamentele contradicties tussen uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tot 10 januari 2009 in het huis van uw broer in Kilinochchi verbleven zou hebben. Op dat moment was de stad volgens u nog niet in handen van het Srilankaanse leger (CGVS 28/09/2009, p.3-5). Uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt evenwel dat Kilinochchi reeds op 2 januari 2009 in handen van de Srilankaanse troepen gevallen is. Voorts beweerde u dat het hoofdkwartier van "LTTE" – waarnaast u zou gewoond hebben – tijdens uw verblijf in Kilinochchi nooit gebombardeerd werd en dat het ziekenhuis van Kilinochchi pas na uw vertrek gebombardeerd werd (CGVS 28/09/2009, p.6-7). Uit de reeds vermelde informatie van het CGVS blijkt echter dat het "LTTE"-hoofdkwartier reeds op 2 oktober 2008, i.e. meer dan drie maanden voor uw beweerde vertrek uit Kilinochchi, gebombardeerd werd en dat het ziekenhuis van Kilinochchi meermaals in december 2008 gebombardeerd werd. Tenslotte verklaarde u dat u geen weet had van mensen die hun eigen huizen afbraken (CGVS 28/09/2009, p.6). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat vluchtelingen uit Kilinochchi hun eigen huizen ontmantelden om die later elders te kunnen heropbouwen. Sinds september 2008 zagen de straten in de stad er al troosteloos uit, met huizen zonder daken en zonder deuren. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring rechtstreeks vanuit Kilinochchi naar België gekomen te zijn.

Dat er aan uw recent verblijf in Kilinochchi geen geloof gehecht kan worden wordt bijkomend bevestigd door een aantal lacunes in uw kennis betreffende de Vanni-regio en tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw dochter en schoonzoon. Zo verklaarde u bij uw eerste gehoor in Vanni niet bij "LTTE" geregistreerd te zijn (CGVS 16/06/2009, p.16), terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde wel bij "LTTE" geregistreerd te zijn (CGVS 28/09/2009, p.7). Daarnaast beweerde u dat u tijdens uw verblijf in Vanni geregeld uw dochter en schoonzoon bezocht. Terwijl u verklaarde dat ze zeker niet in Murasumoddai, maar wel in Visvamaddu of in Puthukudiyiruppu woonden (CGVS 16/06/2009, p.5), beweerden uw schoonzoon en dochter dat ze wel degelijk in Murasumoddai woonden (CGVS schoonzoon, p.11; CGVS dochter, p.5). Voorts was uw kennis betreffende de Vanni-regio erg summier. Zo kende u niet eens het volledige adres waar u volgens uw verklaringen meer dan een jaar gewoond zou hebben. Evenmin kende u de "LTTE"-verantwoordelijke voor Kilinochchi bij naam. Voorts kende u geen "LTTE"-

televisiezenders, kende u slechts één "LTTE"-feestdag en had u geen enkele informatie over typische "LTTE"-leefregels zoals onder meer rond de naamgeving van kinderen (CGVS 16/06/2009, p.16-17, p.19 en 28/09/2009, p.9).

Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend begin van bewijs van uw beweerde verblijf in Kilinochchi aan te brengen. In dit verband beweerde u dat u in Vanni over een persoonlijke rantsoeneringskaart beschikte. Toen u gevraagd werd dit document te bezorgen, beweerde u dat u die kaart tijdens uw vlucht aan uw broer afgegeven had en ze daarom niet kon neerleggen. Deze verklaring valt echter niet te rijmen met de vaststelling dat u andere documenten waarover u volgens u in Vanni beschikt zou hebben, zoals onder meer het document dat aantoonde dat uw echtgenoot niet in de overlijdensregisters van Jaffna ingeschreven is, wel kon neerleggen (CGVS 28/09/2009, p.9-10). De geloofwaardigheid van uw verklaring waarom u uw rantsoeneringskaart niet kon neerleggen komt bijgevolg op de helling te staan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar asielrelaas enigszins kunnen staven, of dat hij/zij anders een aannemelijke verklaring kan bieden voor het ontbreken van dergelijke stukken. Er kan gezien bovenstaande opmerkingen geen geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien bovenstaande twijfels rond uw recente verblijf in het noorden van Sri Lanka stelt u het CGVS niet meer in staat zich een correct beeld te vormen van uw werkelijke recente verblijfplaats(en), uw verblijfsstatuut en de eventuele reden(en) waarom u deze plaats heeft verlaten. U maakt het het CGVS dan ook onmogelijk om te beoordelen of u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart, uw militaire identiteitskaart, uw huwelijksakte, het document ter bevestiging van het feit dat het overlijden van uw echtgenoot niet in de overlijdensregisters opgenomen werd en het doodsbbericht en de herdenkingsaankondiging bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw recent vertrek uit het noorden van Sri Lanka en uw hieraan verbonden asielrelaas te staven. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw dochter Suventhini Kathiravelu en uw schoonzoon Sriskandaraja Kathiravelu eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De verzoekende partij roept een schending "van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991)" in.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien de verzoekende partij de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekende partij roept een schending *“van het Internationale Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en schending van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet”* in.

3.2. Verzoeksters dochter en schoonzoon hebben met hun gezin eveneens asiel aangevraagd in België. De bestreden beslissing stelt *“Vooreerst heeft u uw problemen die u in de Jaffna-regio beweerde ondervonden te hebben omwille van diverse tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw familieleden, geenszins aannemelijk gemaakt.”* Uit het administratieve dossier blijkt dat de verklaringen van verzoekster, haar dochter en schoonzoon op diverse punten uiteenlopen met name over het tijdstip van de verdwijning van verzoeksters zoon Suthan, de arrestaties van verzoeksters schoonzoon en de verblijfplaatsen in Jaffna. Aangezien deze tegenstrijdigheden de aanleiding vormen voor hun vertrek uit Sri Lanka kan verwacht worden dat hierover eenduidige verklaringen worden afgelegd. Dit is niet het geval zodat aan de vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Dit klemt te meer nu verzoekster tijdens het eerste verhoor geen eigen asielmotieven verklaarde, maar haar aanvraag te baseren op de voorgehouden problemen van haar schoonzoon (zie gehoorverslag CGVS 16.06.2009, p.15) terwijl ze in het tweede CGVS-verhoor meldde dat ze Sri Lanka had verlaten omdat ze na de verdwijning van haar zoon beschuldigd werd van samenwerking met de LTTE (zie gehoorverslag CGVS 28.09.2009, p.8). Bij confrontatie met de ongerijmdheid beperkte verzoekster zich tot het melden dat ze ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken persoonlijke problemen met het leger had verklaard (zie gehoorverslag CGVS 28.09.2009, p.8). Die bewering vindt echter geen steun in het administratieve dossier noch brengt verzoekster ook thans enig nuttig element voor ter staving van haar beweringen. Zo toont verzoekster niet aan een zoon te hebben, noch dat deze verdwenen zou zijn en verklaart overigens uitdrukkelijk dat ze geen militairen heeft gezien bij haar vertrek. Verzoeksters problemen en die van haar dochter en schoonzoon komen verzonnen voor. De Raad heeft hun beroep afgewezen bij arrest nr. 37 150 van 19 januari 2010.

3.3. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt versterkt doordat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster onbekend is met het dagelijkse leven in de regio Vanni. Verzoekende partij zou meer dan een jaar in Kilinochchi hebben gewoond met haar dochter en diens gezin, maar ze kent hun adres niet. Verzoekster brengt geen begin van bewijs aan over haar verblijf in Kilinochchi. Ze beweert een persoonlijke rantsoeneringskaart te hebben gehad, maar legt die niet voor. Daarnaast is ze niet op de hoogte van verschillende gebeurtenissen die zich in de Vanni-regio en in Kilinochchi tijdens haar verblijf hebben voorgedaan. Zo is niet aannemelijk dat verzoekster haar zichtbare omgeving niet correct kan beschrijven in het bijzonder de bombardementen op het ziekenhuis en het LTTE-hoofdkwartier, de ontmanteling van huizen door hun bewoners en de overheersing van de stad. Uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoekster haar verklaringen voortdurend aanpast wanneer doorgevraagd wordt en wanneer ze omwille van de bijkomende vragen beseft dat ze fout geantwoord heeft. Verzoekster legt evenmin eenduidige verklaringen af over haar verblijfplaatsen van 2007 tot aan haar verklaarde vertrek naar Europa, noch over haar registratie bij LTTE (zie gehoorverslag CGVS 28.09.2009, p.7). Tenslotte is verzoekster niet in staat elementaire gegevens uit de dagelijkse realiteit zoals de feestdagen van het LTTE, de zenders van de LTTE, lokale machtshebbers van de LTTE, regels van de LTTE, NGO's die er actief waren, etc. toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS 16.06.2009, p.16 en 19). Verzoeksters gevorderde leeftijd (sic!), mevrouw is 65 jaar, kan haar incorrecte verklaringen niet toedekken. Daar gelaten dat verzoekster geenszins aantoont dat haar geheugen enigerwijs is aangetast door haar leeftijd, dient te worden vastgesteld dat haar niet enkel chronologische onnauwkeurigheden worden aangewreven maar tevens, en voornamelijk, flagrante onwetendheden en strijdigheden met algemene feiten uit haar zichtbare omgeving en waarvan de informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Het is niet ernstig dat verzoekster zich geen uitzonderlijke gebeurtenissen met een grote impact -zoals plaatselijke bombardementen-, en belangrijke evoluties, -zoals de ontmanteling van de woningen-, niet kan herinneren. Bovendien kunnen de tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar dochter en schoonzoon geenszins worden verschoond door de bewering uit het verzoekschrift *“Haar dochter beweerde het anders, maar haar verklaringen zijn niet geloofwaardig. Zij heeft immers een zware depressie, waardoor zij veel vergeten is en werkt haar geheugen verre van goed.”* Nergens wordt een medisch attest ter staving neergelegd. Daarenboven kan een zware depressie geen aanleiding geven tot een dermate vergeetachtigheid over eenvoudige ervaren feiten. Verzoekende partij gaat er eveneens aan voorbij dat haar eigen verklaringen ook tegenstrijdig zijn met die van haar schoonzoon. De bestreden motivering wordt door verzoekster niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande. Haar

asielrelaas komt bedrieglijk voor. De documenten neergelegd ter terechtzitting door haar schoonzoon belangen de situatie van diens gezin aan en niet van verzoekster.

3.4. Ten overvloede kan worden gesteld dat verzoekster nalaat haar reisweg aannemelijk te maken. Aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, moet ze minstens in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Dit klemt te meer nu verzoekster een paspoort met haar foto had en niet duidelijk is waarom dit paspoort vals zou zijn tenzij dat ze niet weet of haar naam op het paspoort was geschreven. Overigens is duidelijk dat verzoekster niet, althans niet recent, uit Jaffna komt en ze geheel onbekend is met de situatie onder de LTTE. Er zijn dan ook geen redenen om een vals paspoort te hebben en beroep te moeten doen op een mensensmokkelaar. Verder kan er getwijfeld worden aan verzoeksters bewering haar familie in Sri Lanka verloren te hebben en ze toevallig in België te hebben teruggevonden. Immers hun reis werd door dezelfde persoon gefinancierd, ze zouden door dezelfde smokkelaar begeleid zijn, allen toevallig rond dezelfde periode in België zijn aangekomen en op dezelfde dag asiel hebben aangevraagd. De toevalligheid dat verzoekster en haar kinderen elkaar tegenkomen voor de deur van de Dienst Vreemdelingenzaken houdt een dermate hoog aantal van voorafgaande toevalligheden in dat hieraan redelijkerwijze geen geloof kan worden gehecht. Voorgaande vaststellingen ondergraven verder verzoeksters algehele geloofwaardigheid in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen. Dit versterkt het bedrieglijke karakter van haar asielaanvraag.

3.5. De andere documenten die verzoekster voorlegt, namelijk kopieën van haar huwelijksakte en van berichten aangaande het overlijden van haar echtgenoot, kunnen verzoeksters asielrelaas niet ondersteunen. Ze bevestigen louter verzoeksters identiteit en nationaliteit.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Volgens de verzoekende partij *“dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, kan worden afgeleid dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Sri Lanka voor tamils blijkt dat de toestand op dit ogenblik van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet.”*

4.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van de verzoekende partij alsook diegene van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeksters voorgehouden recent verblijf in het noorden van Sri Lanka na 2003 niet kan overtuigen en zij evenmin aantoonbaar waar zij wel verbleef alvorens haar komst naar België. Verzoekster schendt dan ook de medewerkingsplicht. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en

middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De loutere bewering *“Hoe dan ook verkeert verzoeker in een dermate prangende situatie dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is, gezien er een onmogelijkheid is tot terugkeer (zie schrijven UNHCR). Vreemdelingen kunnen ook onverwijderbaar zijn omdat ze, wanneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst, er zouden onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”* wordt door verzoekster niet op haar eigen zaak toegepast. Verzoekster legt geen informatie neer waaruit blijkt dat er in Sri Lanka sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie aangaande Sri Lanka is niet dienend, temeer er in tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, geen algemene informatie inzake Sri Lanka werd opgenomen in het administratieve dossier en evenmin de nota of schrijven van het UNHCR werden toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij in de negatieve aandacht stond van haar overheden. Haar verwijzing naar het Tamilgebied is niet relevant nu ze niet aantoonde er gevestigd geweest te zijn voor haar komst naar België.

4.6. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK